

B door het jaar 12
23 juni 2024
M. Assumpta

Eerste lezing (Job 38,1.8-11)
Uit het boek Job

Toen Job aan de goedheid van God begon te twijfelen,
hoorde Hij God tot hem spreken vanuit een hevige storm:
“ Waar was je” vroeg God hem “ toen de zee het land wilde overspoelen?
Wie heeft toen het water tegengehouden?
Was Ik het niet die het in wolken heb doen opgaan?
Was ik het niet die zegde: ‘tot hier en niet verder’?
Ja, ik was het die tot de zee zegde: tot aan de kusten mag je komen,
en niet verder.”

Tweede lezing (2 Kor 5,14-17)
Uit de tweede brief van de apostel Paulus aan de christenen van Korinthe

Zusters en broeders,
wij hebben gezien hoe Jezus Christus gestorven is voor ons allemaal.
Sedertdien kunnen we niet meer stil blijven zitten.
Doordat hij uit liefde zijn leven heeft gegeven,
kunnen wij niet meer alleen voor onszelf leven,
maar gaan we leven vanuit dezelfde liefde van Hem
die voor ons is gestorven en verrezen.
Wij bekijken de wereld voortaan vanuit heel nieuwe oogpunten,
andere dan de louter menselijke verwachtingen.
Zelfs al hebben we Jezus Christus vroeger ook met menselijke ogen bekeken,
nu niet meer.
We beleven een nieuwe schepping:
het oude is voorbij, het nieuwe is er al.

Evangelie (Mc 4,35-41)
Uit het heilig evangelie van onze heer Jezus Christus volgens Marcus

Eens, toen de avond was gevallen, zei Jezus:
‘Kom, we varen naar de overkant.’
Ze stuurden de mensen weg
en namen hem gewoon mee,
hij zat toch al in de boot,
en andere boten voeren met hem mee.
En er stak een geweldige storm op,
de golven sloegen over de boot, zodat de boot vol liep.
Hij lag op de achtersteven
met zijn hoofd op het kussen te slapen!
Ze maakten hem wakker en zeiden:
‘Rabbi, kan het je niet schelen dat wij vergaan?’
Hij werd wakker,
snauwde de wind toe
en zei tegen het meer:
‘Hou je mond, hou je stil!’
En de wind viel neer en het werd heel, heel stil.

En hij zei: 'Waarom zijn jullie zo bang?
Hoe is het mogelijk?
Hebben jullie nog altijd geen geloof?'
Maar de angst greep hen aan
en ze zeiden tegen elkaar:
'Wie mag hij dan wel zijn,
dat zelfs wind en water doen wat hij zegt?'

Homilie

Z en B,

Deze week donderdag was het de Wereldvluchtelingendag.
De Verenigde Naties roepen ermee jaarlijks alle landen op tot solidariteit met mensen op de vlucht.

Zij benadrukken dit jaar dat het aantal vluchtelingen een recordhoogte heeft bereikt, ten gevolge van de vele conflicten en de politieke en economische onrust in de wereld.
Meer dan ooit is het nodig – stellen ze – dat we onze deuren openhouden en samenwerken aan een wereld waarin zij welkom zijn.

Zo een jaarlijkse oproep is inderdaad niet zonder belang, want die solidariteit is in onze samenleving soms ver te zoeken.

Het begon al deze week in het ochtendjournaal op de radio.

De burgemeester van Zutendaal luidde de alarmbel omdat er eerstdaags in een verlaten hotel asielzoekers zullen gehuisvest worden.

Ze vindt het ongehoord dat zij pas op de hoogte werd gebracht als de beslissing al genomen was, en dat ze zich ertegen zou verzet hebben.

Want het pand ligt in een woonstraat, en er is geen draagvlak bij de bevolking, en er is geen openbaar vervoer, en ze vreest dat het gebouw niet aan de normen van hygiëne en veiligheid beantwoordt: een klaaglietanie die we al zoveel keer hebben gehoord, ook vanwege de West-Vlaamse burgemeesters van onder meer Jabbeke, Koksijde, Ieper...

Gelukkig liet men in het nieuws ook staatssecretaris De Moor aan het woord.

Zij verduidelijkte waar het om gaat.

Het gaat om een klein leegstaand hotelletje, waar enkele gezinnen met kinderen onderdak zullen krijgen, amper 60 personen in totaal, een filiaal van een asielcentrum op tien minuutjes afstand in Lanaken.

Het rode kruis is reeds meerdere maanden bezig met het gebouw helemaal op punt te zetten.

De staatssecretaris zegde: ik weet wel dat geen enkele burgemeester verlangt naar een telefoontje van mij. Maar ondertussen is het wel belangrijk dat ik ervoor zorg dat geen mensen, en zeker geen kinderen op straat moeten slapen.

De dag ervoor in het programma De Zevende Dag was er een panelgesprek waarin de Gentse fotograaf Jelle Vermeersch aangaf dat de angst voor vreemdelingen zich vooral situeert op het platteland, waar men het minste contact heeft met migranten, maar er wel het meest bang van is. Je weet wel: onbekend is onbemind.

Maar dat verandert wanneer men hen leert kennen van mens tot mens.

Hij verduidelijkte het met een anekdote over de start van het opvangcentrum in een verlaten kazerne in Poelkapelle, nu 14 jaar geleden.

Iedereen stond op zijn achterste poten. Dat centrum mocht er niet komen. Ik herinner me zelf nog levendig de vele zwarte vlaggen in de omgeving.

Maar al vlug, vertelde Jelle Vermeersch, bleek dat de landbouwers op die mensen beroep konden doen om hen te helpen in de oogst.

En al vlug stonden ze aan de poort te smeken: heb je er nog zo een paar?

Ja, waarom zijn de mensen zo bang voor vluchtelingen en vreemden?
Omdat ze hen niet kennen.

Omdat ze denken dat het om criminelen gaat, terwijl het in de meeste gevallen – en zeker daar in Zutendaal – gaat om hulpeloze mensen, die hun land tegen hun zin hebben moeten verlaten omdat hun leven in gevaar was, en omdat ze hopen hier een toekomst te kunnen vinden voor hun kinderen.

Z en B,

De God van de bijbel, die genoemd wordt 'ik zal er zijn voor u', die staat aan de kant van de mensen in nood, ook aan de kant van de mensen op de vlucht.

In hem geloven betekent: ook aan hun kant gaan staan, het voor hen opnemen, niet wachten tot ze kunnen helpen in de oogst, maar so wie so weten dat zij broers en zusters zijn, kinderen van hem, die onze gemeenschappelijke vader is.

In het evangelie daarnet hoorden we Jezus zeggen: 'Hoe is het mogelijk dat jullie zo bang zijn? Hebben jullie nog altijd geen geloof?'

Jezus verbindt angst met gebrek aan geloof.

En zijn boodschap is: voor welke uitdagingen we ook staan, welke stormen we ook meemaken, we hoeven niet bang te zijn, wanneer we ons gedragen weten door deze God.

Om het Hebreeuwse woord *emet* te verduidelijken, gebruikt Zr Godeliph in Kerk en Leven deze week een pracht van een beeld: de zuigeling op de arm van de moeder.

Het komt bij het kind helemaal niet op, schrijft ze, dat het zou kunnen vallen. De armen van de moeder bieden het zekerheid. Het vertrouwt zich helemaal toe.

Als wij in God geloven, weten we ons ook door hem gesteund en gedragen.

Maar echt geloven doen we pas als ook wij, mensen, mekaar steunen en dragen, vooral zij die het het meeste nodig hebben.

Pierre Breyne

Wie wil reageren op deze homilie, kan dit doen via e-mail: pierre.breyne@outlook.com En daar krijg je een antwoord op.

